

poteg raznih neštevilnih pogreškov vsebuje nekaj tipičnih napak, ki jih najdemo tudi v Guyonovi slovnici; ker pa je knjiga brez letnice, je težko dognati, kdo je prepisoval: ali Guyon ali Migliorini. Kakor rečeno, se naslanjata prva dva dela Guyonove gramatike na naše starejše slovnice. Poleg tiskovnih napak, ki jih najdeš skoro vsaki vrsti in ki pačijo i besede i smisel, moti nedoslednost v oblikah, zakaj sedaj navadne oblike so pomešane s starimi, ki jih že zdavnaj več ne rabimo, pač posledica nekritičnega prevzetja iz slov. slovnice različnih dob (prim. nom. dual. sini; loc. sg. ključ*i*, kralj*i*; jest mesto jaz itd.).

Napak ne manjka; vseh ne bom navajal, ker jih je preveč. Mislim, da zadostuje, če navedem te-le: Konjiki so šli v skok skozi trg; l'orto del padrone = gospodarski vrt; ali bi bilo najti tolmača dobrega; otroci imajo zelo strah; tepóč, tepé; štefóč, štejé; nosévati; grede v zaion solnce svet pozdravi; proti večer; kljubu besedih mojih itd.

III. del, najbrže lasten produkt Guyonov: »dialoghi comuni«, pa je res žalosten. Tu si sledi spaka za spako. Naj tudi tu zadostuje par primerov: lo esprimo la mia riconoscenza = jest skazim mojo hvaležnost; prosim odpustite me, ki se podstopim tega; nisem slišal govoriti od tega, kar vi ste rekeli; ali bi mi hotli svoj nadpis (= indirizzó) dati; obedan me nje zbudil; večernje, jutranje oznanovanje pravi da taljanski vazduhoplavci (!) so napadli mesto Ljubljano itd., itd.

Sledi antologija, ki prinaša par spisov v prozi (zastopani so Slomšek, Zap. Ivan (?), Fr. Marn), 2 Jenkovi, 1 Levstikovo, 1 Vilharjevo, 3 Prešernove in 2 Gregorčičevi pesmi. Za zaključek je naveden začetek in konec črnogorske himne kot »esempio (!) di relazione fra serbo e sloveno«. Zadnjih 80 strani obsega slov.-ital. in ital.-slov. slovarček.

Po vsem tem se mi zdi čudno, kako se more pohvaliti pisec, da ga je izpodbudil k drugi izdaji tudi »il giudizio bene-

vole, espresso su questo mio lavoro da un illustre linguista, il boemo prof. Vondrák«. (!?)

Tako slovnico je napisal Guyon (od istega avtorja je izšla tudi srbska gramatika, ki je pa nimam pri roki), slično že omenjeni Migliorini, in lahko trdim, da boljše ne bo napisal noben Italijan. Da pa je taka slovnica — posebno sedaj — potrebna, ni treba na dolgo razlagati. Odvisno je tedaj od nas samih, ali bo obveljala Guyonova slovnica v tej obliki in ali bodo Italijani nas in naš jezik na ta način »spoznavali«.

R. M

Dr. Hinko Dolenc: **Izbrani spisi.** (Prosveti in zabavi 3.) V Ljubljani, 1921. (Uredil dr. Janko Šlebinger.) Izdala Zveza kulturnih društev. Založila Tiskovna zadruga. — Ljubki kozerist Hinko Dolenc, ki ga Glaser samo mimogredé omeni, je v polni meri zaslužil ponatis svojih kramljanj o Cerkniskem jezeru, o gozdu, polharjih, gobarjih, kunarjih in o kraški burji. Človek uživa naivno kakor Jurčiča ali Erjavca in se ob berilu pomladi, ogreje in spet malo posloveni ob lepi domači besedi in nekaj malo polupretoklem besednem redu. Šola bo za Dolenca založništvo hvaležna. Pa tudi kot ljudska knjiga utegne Dolenc močno vzgajati. Neprijetnost in preprostost pripovedovanja je umetnost te knjige, ki ima dušo in vonj, česar nove lovske zgodbe bolj ambicioznih pisateljev naših, kot je Dolenc, nimajo.

Dr. I. P.

Fr. Rojec: **Tončkove sanje na Miklavžev večer.** Mladinska igra s petjem v treh dejanjih. Vpodobila I. Erbežnik in F. Rojec. V Ljubljani, 1920. Založila Ig. pl. Kleinmayr in F. Bamberg. — »Mladi Jugoslaviji« (državi ali mladini?) je poklonil svojo verzificirano igro mladinski pisatelj, ki mi je znan po risbah in pesmih iz »Vrtca« in »Zvončka«, v čigar listih se je poskušal kot »podobar« tudi Erbežnik. Knjiga ni vzbudila neprijetnega razočaranja v meni in kaže resno voljo in tudi precej dramske rutine, dasi je v besednem in izraznem oziru ponekod precej plitva zgovornost in nič več. Da je pona-